

PICASSO BIKÁJA

Azonnal ő jut róla eszembe. Nem tehetek róla, sem ellene. A két reggeli üzenetem még mindig olvasatlanul szégyenkezik a telefonban, erre most, a flegma címzett hirtelen a múzeum faláról mered rám sötéten. A festmények lapos síkjából egy bika feje emelkedik a térbe, és odafentről mered rám. Ha arra vetemednék, hogy szuvenírt vigyek neki Malagából, szépen leakasztanám a falról a föld minden turistájának megrökönyödésére/döbbenetére, felvitatkoznám a fapados repülőgép visszajáratára Budapest felé, és otthon a kezébe nyomnám, tessék, ezt rólad mintázta az öreg. Látod, milyen furmányos volt ez a Picasso! Micsoda kreativitás, micsoda génius! Egy nyamvadt biciklinyeregből és egy rozsdás kormányból, amit a tikkasztó andalúziai napon talált az út szélére vetve, tökéletes bikafejet alkotott. Teljesen rád hasonlít. Hát elhoztam, tessék!

De talán erre sem reagálna, talán fel sem emelné a kezét, hogy átvegye a lopott műtárgyat, ahogy a *halinamiabelyzet* jellegű irományokra sem válszol. A bika fejét lehajtja, ez nála véletlenül sem jelent megadást, hiszen szarvai így fenyegetően előre merednek. A sötéten csillogó bicikliülésből már tudhatnám, hogy az ő természete féktelen, megzabolázhatatlan, ezt a vadat nem lehet csak úgy befogni, az ő ereje vonz és pusztít.

Úgy mered fölém a biciklialkatrészből életre kelt trófea, ahogy ő teszi, mielőtt ágyba vinne, olyankor fekete szemében termékeny szikra pattan. Vajon miért a legpotensebb bika irtózik leginkább egy borjú gondolatától? Minden porcikája férfiasságot hordoz, ő pedig különféle lányokat az ágyába, a lepedőjén azonban csak egyvalaki lehet áldozati állat, és az sosem ő.

Mint Zeus, ha éjjel bikává metamorfizálódik, és meglátogatja kiszemeltjét. Hiába, hogy főisten, áll mindenek felett, hiába, hogy senki nem kérné számon tőle, mégis titokban megy, sunyin lopózik az éj leple alatt, szinte beleolvad a cinkos sötétbe és nyíló áldozatába, végül reggelre már nyoma sincs, csak a kiszemelt érzi, hogy nála járt. Vagy ha nem Zeus, hát egy anti-Minótauros, akinek kanyargós labirintusába hetesével rohannak önként a megtébolyodott szűz lányok, ő pedig jó bika lévén, egyiket sem veti meg.

A szobrot az 1944-es párizsi Őszi Szalonon mutatták be először a nagyközönségnek, kánonban szól körülöttem az *audioguide* soknyelvű hangja, miközben négy-öt nemzet képviselőinek szúrós pillantását érzem maga-

mon. Ez a lány önző módon lecövekelt épp a bikával szemben, és nem adja át a terepet a pár másodperces, illedelmes szemle után az újonnan érkezőknek, a turista-futószalagon torlódást okoz, hát nem tudja a múzeumok íratlan szabályát?! Nem tehetek róla, nem enged, én igyekszem, de nem lehet, itt tart, sötét szemeivel kiürít, és ideszögez a múzeumpadlóra. Amikor már túl nagyra duzzad a torlódás a bikaszobor előtt, a világ turistái mérgelődve feladják, és fensőbbes ábrázattal, az íratlan szabályokat mind betartva továbbhaladnak, a kíváncsibbak még oldalról visszapillantanak a lánynyal szemező bicikli-állatra.

Mindvégig azt hittem, hogy kézben tartom a dolgokat. Hogy én irányítok, hogy futószáron vezetem. De ideje, hogy belássam, ezt a bikát én nem győzhetem le. Próbálhatok torreadort játszani kendőkkel, chat üzenetekkel, női fortélyokkal, de mit érek el? Legfeljebb párszor megfuttatom az arénában, és kissé felpiszkálom. Különben is, miféle kendő?! Vörös posztó kéne a bikához, de nekem nincs egy piros ruhadarabom, amit meglóbálhatnék előtte, mit tegyek, ha egyszer nem szeretem a piros színt? Az én kezemben nincs szelídítésre alkalmas eszköz, ez a bika ellenben kegyetlen, ha felpiszkálom, nekilendül és támad, ráadásul ravaszul, mikor közel ér hozzám, nem dőf halálra, nem szúr fel a szarvára, hogy én legyek a trófeája, nem hordoz körbe győzedelmesen a zúgó arénában. Ilyesmikre nem pazarol felesleges energiákat. Csak megsebesít, majd otthagy a porond falának döntve, és magabiztos nyugalmat árasztva odébb sétál. Az én sebembe meg por száll. Aki nem szereti a pirosat, ne ugorjon bika elé. Vagy ne csodálkozzék rajta, ha minden vakmerő taktikája ellenére végül felöklelik. Ideje belátnom, ha vannak is női torreadorok, én nem annak születtem.

Közben a tömegnek végre sikerül továbbsodornia, ki a porondról, hosszú kiállítótermeken, kifacsart női testeken át visz az út, a közönség itt csak halkán, illedelmesen tombol, a bika hátramarad, és én színes festményekbe merülök egy gondtalan órára a malagai villában. A géniusz mindenkit elkápráztat. Ámulatba ejt, letaglóz, földre teper, lefagyasztja a véred, kiszívja belőled az életkedvet, majd a következő sarkon csurig tölt vele, egyszerre mámorító és elkésztető, hízeleg, aztán megbánt, elcsábít, majd nyomban megcsal, amit tesz, egyszer önkényes, másszor önkéntelen, mindent megtehet, mindent megengedhet, a közönség neki mindent megbocsát. A géniusz tudja, hogyan lobogtassa a posztót a néző előtt. A sok vastag talpú sportcipős turista közt kóválygok én is, velük együtt csodálom a géniuszt.

Ahogy az utolsó képeket hátrahagyva aléltan keresgélem a ruhatárat a hús kőépület egymásba nyíló termeiben, egyszer csak a múzeum shopjában

találom magam, egy gagyi Lilliputban, ahol jó pénzért, kicsiben minden elvihető, csak a zsenialitás nem. A kijárat melletti boltban nyomott bögrék, csíkos pólóba öltöztetett, miniatűr fröccsöntött Picassók és jegyzettömbökön táncoló, szurreális alakok köréből, váratlanul ismét rám mered a bikafej. Egy képeslapról méreget szuggesztíven, és nem létező patájával a nem létező port rúgja mellettem.

Muszáj egy ilyet küldjek neki! A bika igéző tekintettel néz a lapról. Nem lehet! Prüszköl. De lehet, miért ne lehetne?! Buján felhorkan. Ne merészeld! Vadítóan toppant. De, kell! A megválaszolatlan chatüzenetek mellé szeretnél egy megválaszolatlan képeslapot is?! Azt hiszed, fejét veheted egy képeslappal?! Hiszen látod, ő az, aki 2600 kilométer távolságból is leterít egy papírdarabbal.

Egy euró ötven cent lesz, kérem!